

Колко ми се щеше да видѣх пакъ Убини и тая кърчма, дѣто двама великодушни приятели не се бояхъ да се прѣсторѣхъ на слуги и ни стиснахъ ржката скришната!

Оставихми тоя градъ отъ лѣво, и си слѣдувахми нѣтъ.

Порденоне, Конелияно, Оспедалето, Виценце, Вероне, Манту, напомнювахъ ми толкосъ нѣща! На Порденоне бѣше роденъ единъ прѣвѣсходенъ момакъ, когото имахъ за приятель, и който бѣше умрѣлъ у съспванията на Росия. Конелияно бѣше земята, дѣто секундинитѣ на крушномитѣ бѣхъ ме увѣрили че сж завели Занзе. На Оспедалето бѣше се оженила една ангелска и злочеста жена, която тогази не сжществувахе веке, нѣ която едно врѣме почитахъ, и на която напомнянето ми бѣше още драгоцѣнно. Сичкитѣ тия мѣста, съсъ една речъ, възбуждахъ у мене мисли по много или по малко драги, а Манту по много отъ сѣки други градъ. Струваше ми се, че вчера още, на 1815, отивахъ тамъ съсъ Луи! Струваше ми се, още, че вчера още, на 1820, бѣхъ тамъ съсъ Поро! — Сжщитѣ улици, сжщитѣ мегдани, сжщиятъ палатъ, а мѣжду хората толкосъ промѣненія! колко отъ познаницитѣ ми бѣхъ прѣстанжли да живѣхъ! колко заточени! Да намѣрѣх момци оная, които бѣхъ оставилъ дѣца! и да не могъ да похлопамъ на тая кжща! на оная! и да не могъ да се разговорѣхъ съсъ никого!

И надъ скърбѣта отъ горѣ, Манту бѣше дѣто Марончели и азъ трѣбуваше да се раздѣлимъ. Лѣгнѣхми си и двама твърдѣ нажялени. Азъ бѣхъ раз-